

Öykü Yarışması 1. si

Gülçin Karaş DUMAN

Rumuz: Çakıltaşı

TAŞKIRAN ÇİÇEĞİ

Kızım, balçiçeğim; zorlu bir dünyaya kadın olmaya geldin. Güçlenip, yaşam kavganda galip gelmesin. Çağlar boyu, kah egemendin, kah edilgendin. Çaresiz, doğduğun toprağın öğretileriyle beslendin. Kimi yerde, Taşkiran çiçeği gibi kayaları yarıp da,yetiştin. Anadolu'da anavatanında, baş tacı edildin; bereketli toprağında, yayla çiçeği gibi gelişip, serpildin.burada, anaydın, dişiydin,doğurgandın! Geniş kalçaların, şişkin karnın ve dolgun memelerinle, tapınılan ana tanrıçaydın...Türkmen obalarında,ata bindin, silah tuttun, vuruşun. Bacıyan-ı Rum arasında, kadıncık ana, erenler anası,hatun ana, Fatma bacı olup, pirin için tutuştun. Gün geldi, kurtuluş savaşı'nda Mustafa kemal'in yüz akı oldun, kanı sürdün, mermi taşıdın, şehit verdin, şehit oldun! Sazın tellerini titretip, bozkıra karşı türkü yaktın; en hasından aşık oldun, ozan oldun. Yaşamın her alanında, semahta olduğu gibi,erkeğinle yan yana durdun.ne var'ki, göğün duru mavisi, bazı yerde cehaletle, bağnazlıkla gölgelendi. Kimi akli evveller, dinin, törenin ardına sığınıp, alınyazını9 yeni baştan yazmaya girişti! Günahın, Havva anadan mirasmışçasına, al elmayı boğazına dizdiler sıra sıra...büyüdükçe, daha çok şey göreceksin... memleketinin henüz aydınlanmamış bir köyünde kız isen, demirini daha sert dövmelisin. Neden mi? Eksik eteksen, sandık düzüp, harman döveceksin. Senin işin, yalnız hamur tutmak, çifte koşmak, bağ budamak. Bir de, laf edildi mi, haddini bilip susmak...buyruk kulu gibi, boyun eğeceksin. Sevincin ölçülü olacak; anlayacağın, kursağında kalacak. Sırma saçın,topuklarını dövsün diye değil, süpürge edesin diye uzayacak. Kısıraksın,evcilleştirilip, ıslah edileceksin.gemi azıya alamazsın, dört nala kalkmazsın. Başını alıp önden gitmek yok; en fazla erinin yanında tırıs gidebilirsin. Saçın uzunsa, aklın kısadır; sen bilmezsin. Şamdanın altında olsa, erkek değilsen, mumu dikmezsin.güzelsen, peçe ile perdelenirsin; örtü altında gizlenirim. Zamanın bir türlü gelmez, hep ertelenirsin. Diyeceğim odur ki, keçe değilde ipeksen, örselenirsin, talazlanırsın;dayanamazsan, eninde sonunda marazlanırsın. Peki gülüm, hiç düşündün'mü, ne yapmalısın? Kuşkusuz, okumalı, aydınlanmalısın. Yuvanı kadınlığınla ısıtmalı,aklımla ısıtmalısın! İstermi sin, sana, yaşadıklarımın çıkarttığım dersi

anlatayım? Bakma, 40 yıllık emekli öğretmen olduğuma... çok emek verdiğim doğrudur, yurdumun taşına toprağına, ama öğrenciliğim hiç bitmedi; hiç ummadığım adamlar neler öğretti bana! Köy enstitüsünü bitirdiğimde henüz toydum; herkes gibi bende görüp geçirdikten sonra, oldum. Her tayinde, kitaplarımı kuşanıp, az gittim uz gittim, dere tepe düz gittim. Karadeniz'in, doğu Anadolu'nun, güneydoğu'nun çocuklarını eğittim. Kimi köy okulunda yavruları oturtacak sıra bulamadım,marangozluğa giriştim; kimi yerde, okula gelmek için her gün on

kilometre öteden yürüyen öğrencimin yolunu gözledim.

Davar gütmeye alışmış ellerine kalem verdim; okumaya cesaretlendirmek için kemre kokusu sinmiş saçlarını sevdim. Çoğunun ayağına giyecek pabucu yoktu ki, bir defter edinsin... gereksinmelerini karşılamak için varımla yoğunla didindim. Öğretmen oldum, baba oldum, ağabey oldum. Aklın bereketli tarlasına dadanan ekim kargalarına inat, başak başak doldum.

Bazen kitap yüzü görmemiş çiftçi, ciltler cesini devirmiş kentliye taş çıkartır.sözgelimi, Tunceli'nin köylerinde, her aile, kız erkek demeden, çocuğunu okula yazdırır. Ne var ki, kız çocuğu her yerde adamdan sayılmaz. Halbuki, insan, candır; erkeği dişi sorulmaz. Daha düne kadar erkek doğuran övünsün, kız doğuran dövünsün denirdi. Erkek çocuğu yüceltirken, marifetmiş gibi, kız çocuğu yerilirdi.

İlk öğretmenliğimi Elazığ'ın bozkır köylerinden birinde yaptım. Rahmetli babam,delikanlılığında, Harput'ta peşrevle ,gazelle içlenip tütün içtiğinden söz ettiğinden olsa gerek, bu ince saz diyarına, yüreğimde ince bir sızı ve koygun bir baba özlemiyle gitmiştim. Gakoşlar hoş karşılamıştı, beni. Yoksulluklarına karşın, konukseverdiler., gönlü bol idiler. Çabuk kaynaşmıştık ancak, sorgulanması, değiştirilmesi gereken görenekleri vardı. Törelerini sınamam, kuşkusuz, başta hoşlarına gitmedi. Beni hayın belleyip, köyde barındırmak istemeyenler oldu. Ancak, sonunda akıl galip geldi.

Elazığ'a yeni öğretim yılının başlamasından birkaç gün önce varmışım. Muhtar derman ağa ile otobüsten indiğim toprak yolda tanışmışım; tesadüf bu ya, o da, gelecek bir akrabasını bekliyordu. Yükümü görünce, bekledikleri öğretmen olduğumu anlamış, akrabası da gelmeyince, eve eli boş döneceğine, eşyayı taşımama yardımcı olmuştu7. yorgunluk sızlanmalarına aldırmaksızın, bildiğini okumuş, evinde sıcak bir tas çorba içildikten sonra, beni, kurbağalı derenin yatağındaki kavaklığın yakınında bir eve yerleştirmişti. Beni elcağızıyla yeşilbağaların kucağına atan bu adam, Elazığ'daki yaşamışlıklarımın baş kişisidir. Değişimin yolundaki en büyüktaş iken, sonra kendi kendini ufalamış, adı gibi derde “derman” olmuştu. Derman ağa, toprağına ve töresine bağlı, nobran, muhafazakar bir adamdı. Yüzünün çizgileri keskin, ama çizgilerin kuytusunu bir o kadar yumuşaktı. Bildikleri ona sertlikle öğretildiğinden, o da bildiğini sertlikle öğretiyor, yaşam kavgasında kırılmamak ve öğütülmemek için sert buğdayı oynuyordu. Toparlık yüzlü, kendinden on yaş genç, güleç bir hanımı, üç oğlu, iki de kızı vardı. En büyük oğlundan torunları da olan bu döllü döşlü adam, oturaklı ağır halleriyle, köyün ahalisi gibi, beni de daha ilk günden etkisi altına almıştı.Kaya dediğin iri olur, sağlamdır, ezer; ama zamanla sudan da, havadan da nasibini alır, aşırır, ne kadar dirense de, ufalır gider... ben de su oldum, çatlağından içeri aktım, hava oldum, yarığından sızıp içini titrettim ve koca kayayı dize getirdim.

Zaman dar olunca, çevreyi, ahaliyi tanımaya fırsat bulamadan hazırlıklara başlamıştım. Dermen ağa'nın hanımıyla çinsabah sınıfı temizlemeye girişmiştik. Okul, güneşte kurutulmuş saman ve balçık karışımı tuğlalardan örülü, iki göz odalı, küçük kerpiç bir yapıydı. Yok yoksul görünümüne karşın, duvarlarımdan içime hissedilir bir mutluluk yayılıyordu. Oturakların tozunu silerken, birine ancak iki kişinin sığabileceği altı sıranın köyün çocuklarına yetmeyeceğini düşündüm. Tahta çerçeve, yediği yağmurlardan adamakıllı şiştiğinden, pencere tam kapanmıyor, en ufak esintide çarpıyordu. Havalar henüz yumuşak olduğundan, bir süre idare ederdi ama kış bastırmadan gereğini yapmak gerekirdi. Öte yandan, kara tahta yere düşmüş, üzerine ağır bir yük konmuşçasına ortadan çatlamıştı; yinede duvara asılırsa iş görürdü. Asıl canımı sıkan helanın dışarıda olmasıydı. Yabanılıktan çoksa da, gönlümü serin tutmaya çabaladım. Yüce amaçlarım vardı ve ayağıma degecek ilk taşta yılmamaya kararlıyım.

Ertesi sabah, sınıfta iki elimin parmaklarından az öğrenci saymıştım. İlk bakışta, çocukların tümünü erkek sanmıştım; oğlanlar, küçük birer erkek olmanın hakkı sanıp, ön sıralara kurulmuşlardı. Oysa arkalarında, çakmak çakmak gözleriyle mini mini bir kız oturuyordu. Oğlanların afacanlıklarını zor bastırır bir halleri vardı.

Küçük esmer elleri, nerede duracağını bilmez halde kıpır kıpırdı; gözleri, korkuyla karışık bir merakla beni inceliyordu. Öte yandan, ufak kızın çekinir gibi bir hali yoktu; doğal rahat hareketlerle beni ve diğerlerini takip ediyordu. Yavrucaklara kendimi tanıttım; parasız yatılı okuyan bir köy çocuğu olduğumu söyleyip, yakınlık kurmaya çalıştım. Anadolu'nun veriminden dem vurup, sözü küçücük kafalarında sürülmeyi bekleyen toprağa getirdim. Baş öğretmen ve devrimlerinden yalın bir dille söz edip, tazecik dimağlarına ilk tohumları bilgiyle, sevgiyle sulayıp büyütmek gerekti. Cin bakışları, sorularıma yüksek perdeden yanıtları, keskin dikkatleri, öğrenme istekleri beni yaptığım işe inandırmış, umutlandırmıştı. Yine de sayıca az olduklarından, mutluluğum yarımdı. İçime bir kurt düşmüştü; burada okul çağındaki çocuk sayısı bu kadar olmazdı. Hele ki kızların köküne kıran mı girmişti? Önceki gün dermen ağa'nın kızlarıyla tanışmamış mıydım? Dersten sonra evlere uğrayıp, gizliden bir yoklama yapmaya karar verdim.

Kapısına vardığım ilk hane, hiç unutmam, Hilmi emmi'nindi. Geçimini hayvancılıkla sağlayan, gürbüz bir adamdı. Gelişime bir anlam verememiş, şaşırmıştı. Bir yandan kızgınlıktaki iğneyi boğaya aşırıyor, bir yandan beni süzüyordu. Biraz hoşbeşten sonra çocuklarını sordum. “iki tane var,” deyip, okul çağını geçtiklerini, kazık kadar adam olduklarını, artık ev geçindirdiklerini söyledi. Yine de oğullarına ilkokulu okutmuş olmakla övünmekten geri durmadı. gitmek üzereydim ki, ahıra, elinde kovasıyla, inekleri sağmak için küçük bir kız girdi. Beni görünce utandı, örgülü kızıl saçlarına sardığı yemenisiyle gül pembesi yüzünü örttü. Çabucak ineklerden birinin memesine yapışıp, işe koyuldu. Hilmi emmi'ye küçüğün kim olduğunu sorunca, “kızım” dedi. Şaşırmıştım çocuklarını sayarken yalnızca oğullarından söz etmiş, kızını yok saymıştı. Kötü söz ağıdan acıysa da, lafımı esirgemedim,”emmi, ne

doğrarsan aşına, o çıkar kaşığına. Şu yavrucağı okumaktan alıkoymakla, hanene doğacak aydınlığı eksiltiyorsun,” dedim. Hilmi emmi sözlerim üzerine bana ters bir bakış fırlatıp, “boğaz kavgası, kitaplardan öğrenilmiyor, öğretmen bey. Gel hele,bizim yerimize geç de, gör bakalım, kız okutmaya halin kalıyor mu? Daha geldiğin ilk günden ne yapacağımızı öğretme,” dedi. “başka zaman yeniden konuşalım. Kolay gelsin.” Deyip, çıktım.

Yeni konuk olduğum bir evde bozguna uğramanın üzüntüsüyle, dermen ağa ya gitmeye karar verdim. Bu arada, ona da küçük kızının neden sabah okula gelmediğini sorabilirdim. Dermen ağa, beni sedire buyur edip, akşam yemeğinin hazırlanmasını beklememi salık verdi. Günümün nasıl geçtiği’ni, okulda her şeyin olup olmadığını sordu. Konuyu kendisinin açmasından yararlanarak, durumu ve Hilmi emmi ile tanışmamı anlattım. Devletin temsilcisi, köyün başı, ağası olarak, kendi kızını okula gönderirse, diğer ailelerinde onu örnek alacaklarından söz ettim. Ancak, tutumu, ne yazık ki, Hilmi emmi’ninkinden farklı olmadı. Hatta daha bile sertti. “burada herkesin yeri bellidir. Kadınla erkeğin görevleri gayetle iyi bilinir; kız kucakta, çeyiz bucaktadır. Kız çocuğunun evi çekip çevirmeyi, erine destek olmayı öğrenmesi gerekir. Bunu beceremedikten sonra kitap okumuş kaç yazar? Kadının, kızın okuyacağı bir kitap, töresidir,”dedi. Kaşlarını çatıp, tabakasına yeltendi ve bir cigara yaktı. Dumanın ardında bir süre beni süzdü.bu tekensiz gözlere inat, cesaretimi toplayıp, cevap verdim: “kadının ailede yüklendiği görevlere, törelere sözüm yok, dermen ağa. Ama kadın da bireydir; öyle bir birey ki, kimliği, toplumun kimliğini biçimlendirir. Elmanın bir yarısı erkekse, diğer yarısı da kadın. Ulusumuzun çağa ayak uydurması ve ilerlemesinde kadının yerinin olmaması düşünülemez.hanımın gazete okuyabilmesini, ülkesinde ve dünyada olup bitenden, başkasından duydukları yoluyla değil de, kendi okuduğuyla haberdar olmasını istemez miydin?” bu sırada yer sofrasın çanakları yerleştiren dermen Ağa nın hanımı ve kızı, gözleriyle beni onaylıyorlar ama benden yana bir söz söylemeye çekiniyorlardı. “ hele düşün, dermen ağa, köyde okur yazar kadınların sayısı artsa, kadınlar da bilgilenseler, muhtar olarak senin de işin kolaylaşmaz mı?” dedim. Ağa nın sabrı tükenmişti. Kaşığını hışımla tastaki çorbaya çalıp, “ burada daha civcivsin , ne odluda hemen palazlanmaya giriştin! Vakitsiz öten horozu ne yaparlar bilmez misin?” diye çıkıştı. Konu, o günlük, orada kapandı.

Ertesi gün aynı bir avuç çocukla ders yaptım. Alfabeyi en çabuk öğreneceğini tahmin ettiğim, yine oğlan çocuklarının gerisinde, ikinci sırada oturan balçıçek’ti. Kınalı parmaklarına pek yaraşan kalemiyle, saman kağıtlarına özene bezene harfleri çiziyordu. Başını okşadım, “ gel, kızım, sende öne otur. Dersi daha iyi takip edersin,” dedim. Muhtarın bile kızını okutmaktan sakındığı bu köyde, balçıçek’in ailesi kimdi, merak etmiştim. Ders bitiminde sordum, “ balçıçek, seninle şimdi eve gelsem, beni ailenle tanıştırır mısın? Seni okula gönderdikleri için onları kutlamak istiyorum,” dedim. Öğretmenin kendisini ve ailesini önemsemesinin verdiği mutlulukla gözleri parladı, “olur,” dedi.

Balecek’in evi, okulun yaklaşık üç kilometre uzağındaydı. Sekiz yaşındaki bir kız çocuğunun, okumayı öğrenmek için günde altı kilometre yürümeyi göze alması beni beni çok duygulandırmıştı. Evin kapısına vardığımda, kulağıma bir vızıltı çalındı. Balecek, kendisini takip ettiğimden emin olmak için sıkça arkasına dönüp, gülen gözlerle bana bakıyordu. Bizi getirdiğı kovanları görünce vızıltının kaynağını anladım. Kısa boylu, kavruk bir adam kovandan çıkardığı çerçeveleri inceliyordu. Balecek adama seslendi: “ baba, öğretmenim geldi. Seninle tanışacaktım.” Adam, içten bir gülüşle “hoş gelmişsiniz, beyim,” deyip çerçeveleri kovana yerleştirdi. Cüssesinden beklenmeyecek bir güçle elimi kavradı,” Buyrun,içeri geçelim, ayakta komayalım sizi”. Evin içini tatlı bir çiçek kokusu

sarmıştı; pencerelere sıra sıra saksılar diziliydi. Yerdeki kilimin renkleri capcanlı, duvarlar limon sarısıydı. Oturduğum minderden gözüme ilk çarpan duvara asılı Atatürk

resmi oldu. Az ötesinde, hazreti ali’nin resmi duruyordu. Alevilikte kadınların ve kız çocuklarının okutulmasının önemli bir yeri olduğunu duymuştum. Ancak, şimdi tecrübe ediyordum. Meraklanan babayı rahatlatmak için konuşmaya başladım, “ balecek, şu kısacık sürede göz doldurdu. Çok ilgili ve çok akıllı. Sınıftaki biricik kız öğrenci de, o köyde tanıştıklarım, kızlarını okutmaya sıcak bakmıyor. Bu nedenle sizinle tanışmak,size teşekkür etmek istedim.” Sözlerim üzerine adam ne diyeceğini bilemezmiş gibi ağzını bir süre açtı kapadı; gözleri dolar gibi oldu. “ Estağfurullah beyim. Asıl bizim size minnet borcumuz var. Balecek, Ankara’dan geldiğinizi söyledi. Yurdunuzu bırakıp, çocuk okutmak için buralara gelmişsiniz.” Bu ileri görüşlü, aydın babanın düşüncesini iyice öğrenmek istiyordum. O sırada, odaya iki üç yaşlarında bir oğlan çocuğı girdi; ardından,

evin annesi ayran ikram etti. “ başkaları kızlarını sakınırken, siz neden balecek’i okutuyorsunuz?” diye sordum.” Beyim, ben arıcıyım. Geçim kapım, şucacık vızvızın yaptığı bal.göçer arıcılık benimki; mevsime göre, kovanları yüklenir, dağ tepe aşar, çiçeğin olduğu yeri bulurum. Böyle zamanlarda düşünmek için çokça zamanın olur. Mutluyum, halimize çok şükür. Ama boynuz kulağı geçmeli, değil mi ya? Bende üç çocuk var. Büyüğü hasan, mevsimlik işçi olarak çalışır. Pancar toplamaya gitti bu vakit. Ortanca, baleceğim. Bir de şu bebe var, Hüseyin. Varım yoğun çocuklarım. Bütün çalışmam onlar için. Okusunlarda, bir adım önümüze geçsinler, hayatları kurtulsun. “elinde tepsi, köşede oturan anne söze girdi, “pirimiz de öyle buyurmuş, kızlarınızı okutun, demiş. Ağız dolusu gülümsedim, “övünülecek insanlarsınız, sizlerle gelişecek bu ülke,” dedim.

Aradan sekiz ay geçmişti. Çocuklarım okumayı sökmüş, doymak bilmeyen bir açlıkla öğreniyorlardı. Erkek öğrencilerin sayısı iki üç artmış, ancak balecek yine yalnız kalmıştı. Girişimlerin sonuçsuz kalmıştı. Kimi köylüler, ısrarımdan hoşnutsuz kalmıştı. Eşkiya olduğumdan kuşkulananlar dahi vardı. Bu arada Derman Ağa da söyledilerime ikna olmamıştı. Devletin öğretmene kabalık eymek için söze

dökmüyor, ama içten içe öfkesi kabarıyordu. Selam sabahından bu öfkenin tınısı kol geziyordu. Her an patlayacağından korkuyordum. Yinede beni evinde ağırlamaktan geri durmuyor, kız okutma konusunda açmamaya özen gösteriyordu. Bu konudaki anlayışsızlığına içerlesem de, konuksever Anadolu insanı gücendirmekten çekiniyor, zamanı geldiğinde durumu kavrayacağını umut ediyordum.

*

Derken bir sabah köye bir adam gelmiş. Giyimli, konuşması düzgün, hitabeti güçlü. Sırayla evleri gezmeye başlamış. Kendisini İlçe tarım Müdürlüğü'nde görevli veteriner hekim olarak tanışmış. Ahırları inelemiş, hayvanların aşılarını, dişlerini tohumlanmalarını sormuş, gerekli gördüğü bazı ilaçları para karşılığı uygulamış. Üç kilometre yürümekten yüksünmeyip, Balçıçek^lerin de evine uğramış. Adamın gelişini, kümeden yumurta toplayan babasına küçük kız haber vermiş. Adam, babadan, arılı çerçeveleri çıkartılmasını isteyip, birkaç adım uzaktan incelemiş ve hastalık olduğunu söylemiş. Yılları arıcısı olan baba, hastalığa benzer bir durum olmadığını, olsaydı fark edeceğini söylemişse de, adam karşı çıkmış. “benden iyi bilmen mümkün mü ama keyfin bilir, önlemini almasan olan sana olur” demiş. Son derece iyi niyetli olan ve okumuş adama saygısızlık etmekten korkan baba, durumu kabullenip ne yapılması gerektiğini sormuş. Adam bir kutu ilaç verip, bunu sulandırıp arıların üzeine sıkmasını öğütlemiş. Karşılığında, iyi bir miktar para da istemiş. Baba, Sıkılarak Bu parayı vermiş. Adam Kapıdan çıktıktan sonra, Balçıçek ilaç kutusunu aline almış. Heceleyerek kutunun üzerinde yazanı okumuş. “Ya-ban-cı ot-i-la-cı” Küçük kafasında ot ve arıyı bir türlü bağdaştıramayınca, babasına sormuş. Babası, kızının hecelediği yazıyı duyunca aldatıldığını anlamış ama iş iştan geçti diye düşünmüş, hayıflanmakla yetinmiş, babasının haline üzülen balçıçek muhtar olduğunu bildiği dermen ağa'nın evinin yolunu tutmuş. Dermen ağa, karşısında alevi arıcının kızını görünce şaşırılmış, duraklamış, balçıçek'i tek kız öğrencim olarak öylesine el üstünde tutmuş, övmüş, dillendirmiştim ki, dermen ağa bir gün dayanamamış, dersimi dinlemeye gelmiş, en arka sıradan kızı gözlemişti. Daha sonra kızı babasıyla bir arada görmüştü. Arıcıyla birkaç defa karşılaşmışlar ama pek konuşmamışlardı. Alevi olduğu söyleniyordu, büyüklerinden, Alevilerin farklı inanışları olduğunu öğrenmişti. Öyle ki, sanki Sünniler ile Alevilerin dini aynı değildi. Bu önyargıların etkisiyle adamdan uzak durmuştu. Tunceli'den göçen arıcı da, muhtarın ve köylünün uzak tutumunu sessizce kabullenmişti. Şimdi bu adamın küçük kızını muhtarın kapısına getiren ne olabilir ki? Dermen ağa, şaşkınlıktan ağzı bir karış açık, kızın anlattıklarını dinlemiş, kızın “babamı kandırdı, bulup cezasını verin,” diyerek eline tutuşturduğu kutuya bakakalmış. Gerçekten de kutu zirai ilaç kutusuymuş. O akşam dermen ağa kıza bolca şeker ikram edip,konuşturmuş, sevmiş kızın akıllı, bilinçli, uyanık hali pek hoşuna gitmiş. Kendi kızıyla tanıştırap, arkadaşlık etmelerini istemiş.daha sonrada yavruyu evine kadar bırakıp, gecikmeli olarak arıcı ile tanışmış. “köyümüze hoş geldiniz, uğur getirdiniz, beni kendime getirdiniz,” demiş. Sonuçta, dolandırıcı bulunamadıysa da, çok daha iyisi oldu, Havva kızını, adem oğlundan eksik kalır yanı olmadığı anlaşıldı.dermen ağa, küçük kızını kendi eliyle bana telsi edip, tüm köyü, kızlarını okutmaya çağırdı. Tam anlamıyla bir eğitim seferberliği yaşandı. Balçıçekler, Ayşeler, Fatmalar, eminelere okudu, okullu

odu.

İşte kızım, kızım kısrağım, anlattığım, başımdan geçen onlarca öyküden biri yalnızca. Kimbilir senin için ne öyküler yazılı... ama sana öğüdüm, öykünü başkasının yazmasına izin vermemen. Kuşanıp kağıdı kalemi, öykünü kendin yaz, yolunu kendin çiz! Sen istersen, yazarsın, çzersin, inşa eder, iyileştirirsin. Çünkü sen Anadolu toprağının, Türkmen geleneğinin, Mustafa Kemal'in kızıydın. Yolun da, bahtında açık olsun!